

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Thomæ Tamburini Societatis Jesu Siculi
Caltasinettensis, In ... Universitate Messanensi Theologiæ
Primarii Professoris, Tractatus Quinque In Quinque
Ecclesiæ Præcepta**

Tamburini, Tommaso

Dilingæ, 1697

Caput V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40032

An oporteat in interdicto locali generali communicare in Paschate?

vinorum officiorum dumtaxat externum; idè dixi utrumque esse probabile.

16. Inquires quindò; Quid sentient dum de eo, qui est in loco Interdicti Generalis localis? Respondèdo antequam huic quæ sit satisfaciã, præmittenda est concessio Bonifacij VIII. & Martini V. quia mitigatur rigor talis Interdicti, per quod inter alia prohibetur sumptio Evcharistie, excepto à moribundis; mitigatur, inquam, ita ut in diebus festis Resurrectionis, Pentecostes, Natalis Domini, Assumptionis Beatæ Virginis, festoque Corporis Christi cum tota ejus octava celebrentur divina officia, etiam publicè, ac si tale Interdictum non esset sub ea lege; ut qui causam Interdicto dederunt, non appropinquent ad Altare; nomine autem festi Resurrectionis, & Pentecostes probabiliter intelliguntur etiam duo dies sequentes, & nomine Natalis Domini tres sequentes dies; pertinent enim hi ad eandem solemnitatem.

18. Respondeo, nunc ad questionem præpositam: esse probabile, Fideles illos, interdicti tempore, non obligari in Paschate communicare; quia probabile est, tunc non esse concessam communionem: & item probabile esse obligari: quia probabile est, ablatam fuisse pro illis diebus Paschatis prohibitionem. Sequere igitur, quod mavis: hoc posterius approbat Leander cum alijs *tr. 7. q. 3. tr. 13.* Illud prius *Sylvest. Sorru, alijs ab eodem citatis.*

CAPUT V.

Quando, & quoties communicandum ex devotione?

1. Quamvis ex præcepto Ecclesie semel in Paschate sit communicandum, ut modò vidimas; tamen ex devotione, licet sæpius, & aliquando quolibet die, ut infra explicabimus. Etgone etiam in die Parasceves, hoc est, die Veneris sancto? Dico etiam tunc; nam licet eo die non celebretur, non tamen prohibetur sacra communicatio ex antea præconsecratis. Quod si Barboza de Parochis *num. 16.* testatur à sacra Congreg. anno 1612. declaratum fuisse, non licere, nisi infirmis; & certè communis praxis ita apud nos servet; id tamen, ajo, esse ex quadam congruentia ob luctum memoriæ mortis Christi Domini: de illa autem Congregationis declaratione non consta-

17. Hac concessione supposita, queritur de tract. de interdict. An illis, qui interdicto locali causam, non dederunt, concedatur in diebus prædictis communicatio? Mihi videtur concedi, & non concedi, esse probabile: quia verba Bonifacij hæc sunt, *Interdicto qui non dederunt causam, admittantur ad participationem divinorum.* Quoniam igitur illud (*participatio divinorum*) significare potest, ijs concedi communionem: & significare potest, solum concedi commercium di-

Tambur. de Præcept. Eccles.

Ee re

re authenticè, meritò quis pronuntiabit.

De bina communione in eodem die.

2. **I**nquires primò. An aliquo die bis liceat communicare?

Respondeo. Nullo prorsus die, excepto eo casu supervenientis infirmitatis, de quo ex aliorum sententia diximus *cap. 2. num. 14.* & in casibus incurtus infidelium, & similibus, de quibus alibi tractabimus.

3. Nota autem pro Sacerdotibus, qui die Natalis Domini ter in sacrificio communicant, eis fas non esse, extra Missam illo die laicè communicare. Unde meritò Quintanadvennas *tr. 4. sing. 9.* negat, Religioso professionem die Natalis Domini emittenti, & communicanti ex manibus alterius de tua Religionis more, ampliùs eo die celebrare licere.

Qua hora communicandum?

4. **A**n liceat, quacumque hora communicare?

Respondeo affirmativè, quia, ut advertit Sylvester *v. Eucharistia 3. q. 12.* oppositum nullibi prohibetur: potest itaque sanus, etiam vespere, etiam in tempesta nocte jejunus communicare: quod tamen non nisi ob gravem causam, idque ob reverentiam Sacramenti, & metum scandali in importunis hinc horis faciendum est: cum soleant fideles solùm ante meridiem circum circa, ut no ant Conink, & Castrop, lege Dian. *tr. 7. q. 21.* nobiscum sententem contra Patquàlig. dissentientem,

An quotidie communicandum?

5. **I**nquires tertio. An hac ætate expediat quotidie communicare?

Respondeo. Quamvis Joan. Sanchez *disp. 22.* & sequentibus, omni ingenij conatu pugnet, id expedire, etiam hodie, quod usurpabant Fideles in primitiva Ecclesia; tamen cum in praxi omnes experiamur, ac fateamur è majori bono personarum esse, si non quotidie ad tantum mysterium accedatur, & majorem concipi reverentiam erga Christum Dominum, ex moderata frequentia, quàm ex quotidiana, qua reverentia (ut late probat de Lugo *disp. 17. de Eucharist. sect. 3.* compensatur fructus, qui evadit potest ex quotidiana: idcirco non est generaliter admittenda doctrina Joann. Sanchez sed illis solis à prudenti Confessario est ea suadenda, quos experientia docbit, solet ex tam frequenti communione in virtutibus proficere: quibus tamen rarissime per totum annum, sed solùm per aliquos majoris devotionis dies cum discretione concederem, Sacerdotes verò quotidie celebrare nimis certum est, & posse, & valde congruere.

De communione negata Pœnitenti a Confessario.

6. **I**nquires quartò. Si Confessarius pœnitenti ritè absoluto prohibet aliquando ex causa, quam ipse Confessarius sufficientem existimat, ne sumat sacram Eucharistiam, obligabitur ne pœnitens obedire?

7. Senè obligabitur, ut docet Dicastillus *tract. 4. de Eucharist. dub. 18.* qui tum auctoritatibus, tum exemplis, tum rationibus manifestè concludit; quidquid dicat Joann. Sanchez *disp. 28. num. 10.* negans Confessario, jus interdicensi communionem, nisi in casu, quo pœnitens esset in statu peccati mortalis. Sed is fallitur: quia Confessarius, sive ut Magister, sive ut Medicus, sive ut Judex pœnitentis, semper jus habet illi imponendi ea, quæ magis eidem expedire judicaverit. Quare si adverrat Confessarius ex frequenti communionem tepescere e. g. pœnitentem in virtutibus, vel ex negatione communionis speret, ipsum magis terrentià committendis peccatis, aucter, & tunc illum, cum discretionè tamen, arceat à sacro Altari.

De eadem eidem imperata.

8. Inquires quintò. Quid si contra, imperet pœnitenti Confessarius, ut roties communicet, peccabitne is non parendo?

9. Respondeo, quamvis idem Jo. Sanchez *quæst. 23. num. 8.* neget, hunc peccare: quia, inquit, non potest pœnitens à Confessario adigi ad procurandam animi puritatem, quæ est dispositio necessaria ad communicandum; ergo nihilominus, supposita communi, atque in Tridentino fundata, sententia, quòd pœnitens teneatur admittere, ac explere notabilem pœnitentiam à Confessario injunctam, censeo falsam esse doctrinam prædicti Auctoris: nam repugnat iudicio, & usui Confessorum, immò & praxi Ecclesiæ, im-

perantis paschalem communionem omnibus Fidelibus, & constitutionibus multarum Religionum, jubentibus menstruam, vel frequentiore communionem, ac etiam frequentiore confessionem.

10. Si autem interrogas, quò pœnitens peccet pœnitens, si ejusmodi pœnitentiam negligit? Dico, ex genere suo peccare mortaliter: quia sicut negligens alias pœnitentias graves, graviter peccat ex doctrina communi; sic & negligens hanc. Confirmatur, quia obligatio pœnitentiæ, sicut & votorum, debet æstimari ex comparatione, quam invenit lex humana Ecclesiastica, pœnitentiæ enim est lex data à Confessario ipsi pœnitenti. Votum est lex data sibi à vovente: cum ergo lex Ecclesiastica de communionem Paschali data à cap. *Omnis utriusque sexus* communiter à Doctoribus judicetur obstringere Fideles sub mortali; ita in casu nostro lex Confessorij. Abstracto autem hinc ab illis quæstionibus, an si materia gravis, ut e. g. dicta communio detur pro pœnitentiæ dumtaxat peccatorum venialium, vel mortalium aliàs absolutorum, obligetur pœnitens, illi sub mortali satisfacere? Et an possit pœnitens nolle acceptare pœnitentiæ à Confessario datam, paratus illi satisfacere in Purgatorio: de his enim supradictum est *in tract. de Confessione.*

11. Quando fortè dubitas, an Confessarius id jussit sub obligatione gravi, an sub levi, nec sit locus illum interrogandi; tunc te obligatum sub mortali putà: quia certum est, tibi

Ee 2

rem

rem gravem imperatam fuisse, quæ ex se gravem trahit obligationem; & ex alia parte cum intentio Confessarij interna fuerit, nullum fundamentum habes iudicandi fuisse sub levi. Et nota, si communionem impostam non implesti, e. g. hodie, te debere postea; si quidem communicatio data per pœnitentiam non addicitur communiter temporari (nisi expressè tempus ita imperetur, ut aliud tempus excludatur, quod raro, vel nunquam fit à Confessariis) sed absolute imponitur, sicuti rectè monet Castropalaus *tract. 23. punct. 21. num. 3.*

An liceat communicare in testimonium innocentie?

12. **I**nquires sextò in hunc modum: Gregorius VII. Summus Pontifex improborum calumniis impetitus apud Henricum III. Romanorum Regem, ut narrat Baronius ad Annum Christi 1077. Regem sic est alloquutus: Ut noveris, me horum delictorum purum esse, sumam nunc sacrum Christi Corpus, ut si ea commisi, me subitanea morte interimat Deus; si innocens sum, me incolumem servet. His dictis, sacram Hostiam sumpsit sine ullo prorsus damno; inquirens ergo, an liceat, eum aliquando imitari?

13. Respondeo, per se loquendo, nunquam licet, *quia non tentabis Dominum Deum tuum*, ut latè prosequitur Valquez *de Euch. q. 70. art. 6.*

4. Sed licè sine petitione miraculi dicere alicui ad extorquendam ab illo veritatem; *Credam, te verum dicere, seu dixisse, si cras, ad tuorum*

verborum confirmationem Eucharistiæ devotè suscipias?

15. Respondeo per se loquendo, neque id licet, quia obnoxium est periculo communicandi indignè. Ita Castropal. *de Euch. tract. 23. punct. ult.* Dixi, per se; nam, quia contra casum, ubi non expectatur miraculum, non est textus clarus, nec clara prohibitio; ideo censeo cum Suario *de Euch. disp. 67. sect. 6.* posse in aliquo casu permitti; fateor tamen ob dictum periculum non esse id nisi rarissimè uturpandum.

16. Queret hic puella innocens; mea mater suspicatur de me, quòd inhonestè egerim, vel quòd furtum e. g. fecerim, possumne sic licitè dicere (id à me ea nequaquam exposcente) *quandòquidem, mater, respicis habere mihi fidem, ego cras in testimonium mea innocentie, Pœnitentie, & Eucharistiæ Sacramenta suscipiam?*

17. Respondeo: id faciliùs posse permitti, ut permittit Tannerus *quæst. 8. num. 212.* quia id ex se, & spontè vult exhibere puella: verùm ne hoc quidem, propter periculum sacrilegæ Communionis, est passim permittendum. Ego tamen Confessarius, si audirem à puella benè disposita, sic Martiris jurgia, & domus perturbationem; vel similia posse deferre velcere, sine ulla dubitatione permetterem, ut pernitit Gobat *de commun. casu 23.*

